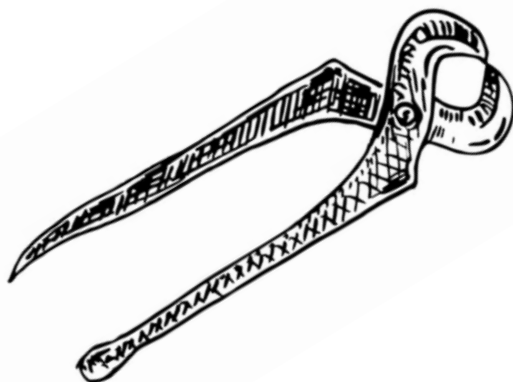

ΜΕΓΑΛΩΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ-ΜΗΧΑΝΗ

γκάρτι

Επικοινωνία

agkarti@proton.me

agkarti.noblogs.org

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δεν χωράει αμφιβολία. Τα πράγματα δεν πάνε ακριβώς τέλεια. Κάτι μας ενοχλεί, κάτι πάει λάθος. Πολλά νεύρα πολύ άγχος και περισσευούμενη απελπισία. Όποιοι δεν έχουν ακόμα κουμπώσει τα άφθονα υπνωτικά που παίζουν τριγύρω, αναρωτιούνται μήπως θα ήταν καλύτερα να αρχίσουν να κουμπώνουν. Τι μας σταματάει από το να διαλύσουμε αυτόν τον κόσμο; Τι μας κρατάει πίσω από το ξεκίνημα ενός κόσμου καινούριου; Λείπει μήπως η βία, η φτώχεια, η ολοένα αυξανόμενη καταπίεση, ο περιορισμός των ελευθεριών μας, η αύξηση των ανισοτήτων, η επιμήκυνση της κρίσης; Σίγουρα όχι, άρα τι γίνεται; Όσο και να κυριαρχούν αυτές οι σκέψεις και αυτά τα συναισθήματα, όσο και να θέλουμε αμέσως να γκρεμίσουμε το σύστημα αυτό, να το δούμε να καταποντίζεται άμεσα, άλλο τόσο αυτό δεν συμβαίνει. Ίσα ίσα, το πράγμα φαίνεται να χειροτερεύει συνεχώς ή τουλάχιστον έτσι νομίζουμε. Δεν ξέρουμε από πού να ξεκινήσουμε, πώς να κινηθούμε, πού να επιτεθούμε, πώς να αμυνθούμε, πού υπάρχει ουσία ώστε να προχωρήσουμε, ποιά κατεύθυνση να πάρουμε, τί έρχεται αύριο.

“Γκρίζα είναι τα παλτά των μπάτσων, γκρίζα είναι τα εργαλεία του θανάτου, γκρίζα είναι η φυλακή, γκρίζοι είναι οι δρόμοι της εμπορικής περιφέρειας.” (Radio Alice, Μπολόνια)

Σ' έναν κόσμο που έχει θεωρήσει την υποταγή δεδομένη, δεν θα μπορούσαμε παρά να είμαστε εναντίον του. Οι μέρες μας κυλάνε ανάμεσα στην οχτώωρη εργασία και στο στρίμωγμα στα λεωφορεία, ανάμεσα σε ελέγχους απ' τους μπάτσους και συγγενείς που “θέλουν το καλό μας”, ανάμεσα στην ιδιοκτήτρια που μας ακριβαίνει το νοίκι και στον συνάδελφο που μάς καρφώνει στο αφεντικό. Δεν θέλουμε να σπαταλάμε την ζωή μας δουλεύοντας για άλλους ανθρώπους απλώς για να επιβιώσουμε, δεν θέλουμε οι βόλτες μας να καταγράφονται από χιλιάδες κάμερες στους δρόμους, δεν θέλουμε να βλέπουμε τους φίλους μας να τρελαίνονται απ' το άγχος και τα ψυχολογικά. Η εκτίμηση που έχουμε για την ζωή αλλά και για τις δυνατότητές μας, πάει πολύ πιο μακριά από το να αποτε-

λούμε απλώς μερικά ακόμη γρανάζια μιας τεράστιας κοινωνίας-μηχανής. Δεν υπάρχουμε μόνο για να δουλεύουμε και για να συντηρούμε το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα και, από μεριάς μας, αυτό είναι αδιαπραγμάτευτο. Όπως επίσης, αδιαπραγμάτευτο είναι και το ότι ποτέ μας δεν θα θεωρήσουμε φυσιολογική καμία εξουσία, καμία καταπίεση, καμία αδικία και θα αγωνιζόμαστε μέχρι την ολική καταστροφή τους.

Ακόμη κι αν δεν τους γνωρίζουμε καν προσωπικά, βαδίζουμε πλάι-πλάι με όλους εκείνους τους ανθρώπους που το έχουν πάρει απόφαση να μην υπηρετούν καμία εξουσία. Δουλεύουμε για να έχουμε να ζήσουμε αλλά δεν θα γλείψουμε κανένα αφεντικό και θα στεκόμαστε πάντα πλάι στους συναδέλφους μας, πηγαίνουμε στην σχολή αλλά δεν θα γίνουμε ποτέ φίλοι με τις κομματικές παρατάξεις όσες “διευκολύνσεις” κι αν μας προσφέρουν και σίγουρα δεν θα προσκυνήσουμε το κράτος κι ας γνωρίζουμε ότι είναι πανίσχυρο. Βαδίζουμε λοιπόν πλάι μ' αυτές που πάντα σκαρφίζονται τρόπους να κοροϊδεύουν το αφεντικό, με όσους πηδάνε απ' τις μπάρες στους σταθμούς, μ' εκείνες που θα υπερασπιστούν τον μετανάστη στον δρόμο, μ' αυτές που δεν διαστάζουν μπροστά σε πάνοπλους μπάτσους και μ' αυτούς που ακολουθούν τις επιλογές τους άσχετα με το “τι θα πει η κοινωνία”. Είμαστε μαζί με κάθε καταπιεσμένο, με τους αόρατους και τους ανεξέλεγκτους, μαζί με όλους τους απλούς και ταπεινούς ανθρώπους που αρνούνται πεισματικά να αποδεχθούν μια μίζερη ζωή.

Μέσα σε έναν γκρίζο κόσμο εμάς μάς κέρδισε το μαύρο της Αναρχίας και το κόκκινο όσων θυσιάστηκαν ενάντια στην αδικία, μέσα στην κοινωνία της υποταγής εμάς μάς συναρπάζει η εξέγερση εναντίον της, μέσα στον καιρό της σιωπής επιλέγουμε να μείνουμε συνεπείς στην συνείδησή μας, επιλέγουμε να συνεχίσουμε τον αγώνα ενάντια σε κάθε εξουσία, τον αγώνα για έναν κόσμο στο μπόι των ονείρων μας.

Παρατηρώντας το θεωρητικό κενό που υπάρχει στον αναρχικό αγώνα, γράφουμε αυτό το κείμενο για να προσπαθήσουμε να καλύψουμε ένα μέρος του, τουλάχιστον όσον αφορά εμάς. Χωρίς

ακόμη να έχουμε προσδοκίες για μία ολοκληρωμένη πρόταση, αναγνωρίζουμε αναμφίβολα την ανάγκη η δράση μας να είναι συγκροτημένη. Πρώτον, να στηρίζεται πάνω σε συγκεκριμένες αρχές και πολιτικές συμφωνίες και, δεύτερον, να θέτει στόχους και επιμέρους βήματα προς την υλοποίησή τους. Θεωρία και δράση πάνε μαζί, αλληλοτροφοδοτούνται και επαναπροσδιορίζονται αναλόγως, με σκοπό την όλο και πληρέστερη συγκρότηση του αγώνα μας.

Επιλέξαμε λοιπόν καταρχήν να αναφερθούμε σε μερικά ζητήματα που θεωρούμε σημαντικά, χωρίς βέβαια να αγνοούμε το γεγονός πως υπάρχουν και άλλες κρίσιμες βαθιά προβληματικές πτυχές του κόσμου στον οποίο ζούμε και μεγαλώνουμε, οι οποίες δεν αναφέρονται εδώ ολοκληρωμένα. Στην συνέχεια, παρουσιάζουμε μια σύντομη αναφορά του πως εμείς αντιλαμβανόμαστε και εννοούμε τον αναρχικό αγώνα, ενώ στο τέλος προσθέτουμε ενδεικτικά μερικές πιο συγκεκριμένες προτάσεις για το προς τα πού πιστεύουμε πως πρέπει να κινηθεί η δράση μας.

Α' ΜΕΡΟΣ

ΕΡΓΑΣΙΑ: ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΚΑΙ ΥΠΕΡΑΞΙΑ

Κανείς δεν χαμογελά όταν χτυπάει το ξυπνητήρι για να πάει στην δουλειά. Το μεγαλύτερο μέρος της καθημερινότητάς μας στην σύγχρονη εποχή το καταλαμβάνει η δουλειά. Η μισθωτή εργασία όμως που επικρατεί στο καπιταλιστικό σύστημα και οι ρόλοι εργαζόμενου-εργοδότη αλλοτριώνουν την φύση των επαγγελματιών και κατ' επέκταση το ίδιο το άτομο. Όταν ο μόνος σκοπός είναι το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος, η εργασία παύει να είναι μια δημιουργική ενασχόληση που προσφέρει ποιοτικά στο κοινωνικό σύνολο και γίνεται μια ανιαρή πρόχειρη επανάληψη συγκεκριμένων πράξεων. Αυτό παρατηρείται σε όλα τα επαγγέλματα όταν πραγματοποιούνται κάτω από το πρίσμα της εκ φύσεως άνισης σχέσης εργαζόμενου-εργοδότη, είτε είναι κομμωτές σε κουρέια, είτε δασκάλες σε φροντιστήρια, είτε πωλήτριες σε καταστήματα.

Η εκμετάλλευση των εργαζομένων θεωρείται αυτονόητη και απλά ψάχνουμε την λιγότερο κακή λύση εργασίας ανάμεσα από τις χειρότερες επιλογές. Την ίδια στιγμή, ενώ τα χρήματα που παίρνουμε μάς αρκούν ίσα-ίσα για τα βασικά, τα αφεντικά μας συνήθως χτίζουν περιουσίες εκμεταλλευόμενα τον δικό μας κόπο. Είναι απολύτως συνηθισμένο, για παράδειγμα, η επιχείρηση να κάνει σε μία μέρα ταμεία 500€ μόνο από την δουλειά μας και εμείς να παίρνουμε απλώς τα 35€, όπως επίσης και το να κάνουμε για μήνες απλήρωτες πρακτικές προκειμένου να πάρουμε το πτυχίο μας. Η υπεραξία είναι κανονικοποιημένη και τα μόνα άτομα που δεν έχουν πρόβλημα με αυτό είναι όσα ευελπιστούν πως μια μέρα θα αλλάξουν ρόλο και θα γίνουν από καταπιεζόμενοι καταπιεστές, πατώντας πάνω στους συναδέλφους τους και γλείφοντας το αφεντικό. Αυτό βέβαια συμβαίνει και γιατί στο σύστημα που ζούμε η αξία του ατόμου εκτιμάται σε μεγάλο βαθμό από το επάγγελμά του, με κριτήρια οικονομικών απολαβών και όχι προσφοράς στο κοινωνικό σύνολο.

Μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα η εργασία αποτελεί τον κεντρικό άξονα της ύπαρξής μας, καταλαμβάνοντας τόσο πολλές ώρες που κάθε άλλη μας δραστηριότητα θεωρείται συμπληρωματική. Στην συντριπτική πλειονότητα των περιπτώσεων μάλιστα, μιλάμε για δουλειές που είτε μάς είναι αδιάφορες είτε τις σιχαινόμαστε, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τον ψυχισμό μας. Καταστρέφουμε τις μέρες μας για να κάνουν περιουσίες άνθρωποι που δεν σέβονται καν τον κόπο μας. Πρέπει κάποια στιγμή να το πάρουμε απόφαση και να το κάνουμε πράξη: δεν θα ζούμε για τα κέρδη τους. Η εργατική τάξη κρατάει τον κόσμο στα χέρια της γιατί αυτή είναι που εκτελεί όλες τις θεμελιώδεις λειτουργίες της κοινωνίας. Οι πλούσιοι του κόσμου μάς έχουν ανάγκη, διότι χωρίς εμάς ούτε τα βασικά δεν μπορούν να κάνουν. Αυτό άλλωστε γίνεται τελείως ξεκάθαρα κάθε φορά που κάποιο άτομο δεν μπορεί να πάει για δουλειά και τα αφεντικά τα πνίγει ο πανικός, επειδή δεν ξέρουν πώς να τα βγάλουν πέρα χωρίς εμάς.

ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ-ΕΚΛΟΓΕΣ

Αυτό που στην Ελλάδα ονομάζουμε “Προεδρευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία” στην πράξη είναι η ήπια μορφή της κυριαρχίας της αστικής τάξης (η μη-ήπια είναι η Δικτατορία, η οποία επιστρατεύεται όταν η αστική κυριαρχία απειλείται άμεσα). Η “διακριτική” αυτή κυριαρχία ασκείται κυρίως πάνω στα πιο φτωχά και περιθωριοποιημένα κομμάτια της κοινωνίας, εν μέρει και στα μεσαία στρώματα τα οποία ωστόσο προσπαθεί πάντοτε να δελεάζει και να έχει ως σύμμαχο, κάτι το οποίο συχνά πετυχαίνει. Μάλιστα, η αστική δημοκρατία καταφέρνει να κερδίζει την συναίνεση-σιωπή ενός μεγάλου τμήματος του πληθυσμού μέσω διάφορων παροχών που προσφέρει: προοπτική επαγγελματικής-οικονομικής ανέλιξης (παρ' όλο που εν τέλει αφορά ελάχιστους), ελευθερία του λόγου (παρ' όλο που κράτος-κεφάλαιο κατέχουν το μονοπώλιο στα μεγάλα μέσα), συμμετοχή στις εκλογές (παρ' όλο που η ουσία των πραγμάτων δεν αλλάζει από αυτές).

Στην Ελλάδα συγκεκριμένα, η ηγεμονία της αστικής τάξης και της δημοκρατίας της βασιζεται σε μεγάλο βαθμό στην συμμαχία της με τις αντίστοιχες της Δύσης· ειδικότερα των ΗΠΑ και παλιότερα της Αγγλίας. Όσες φορές ο λαός και οι απόκληροι της κοινωνίας βγήκαν στο προσκήνιο και βρέθηκαν κοντά στο να ανατρέψουν το αστικό καθεστώς παίρνοντας την κατάσταση στα χέρια τους, ήταν οι δυτικές δυνάμεις που παρενέβησαν και καθόρισαν την έκβαση. Πιο προφανή παραδείγματα η κατάληψη της Αθήνας απ' τους Άγγλους τον Δεκέμβρη του '44 κι ενώ όλη η χώρα ελέγχονταν από το ΕΑΜ, ο βομβαρδισμός του Γράμμου με ναπάλμ από τις ΗΠΑ το '49 την ώρα που ο στρατός των ανταρτών είχε οδηγήσει σε πολύ σημαντικές ήττες και υποχωρήσεις τον στρατό της κυβέρνησης, καθώς και ο -με την στήριξη της CIA- ερχομός της χούντας του Παπαδόπουλου το '67 σε μια περίοδο που ο λαός βρισκόταν σε αναβρασμό και οι επαναστατικές οργανώσεις ενισχύονταν συνεχώς και σε ανησυχητικό βαθμό για το κράτος.

Είναι λοιπόν αφελές να πιστεύουμε πως ο κόσμος θα αλλάξει από τις εκλογές και από τους θεσμούς που μας παρέχει η αστική δημοκρατία (π.χ. δημοψηφίσματα, νομοθετικές ρυθμίσεις, ελεγχόμενα συνδικάτα). Όλα τα παραπάνω συνήθως λειτουργούν κυρίως για να κερδίζει το Κράτος την συναίνεση των “υψηκών” του, μέσω μιας δήθεν συμμετοχής τους στην διακυβέρνηση. Ωστόσο, πέρα από το να μην εμπιστευόμαστε τους θεσμούς, εμείς την ίδια στιγμή πρέπει να προσπαθούμε να εκφράζουμε τις δικές μας προτάσεις, στρατηγικές και προγράμματα όλο και πιο ολοκληρωμένα, με σκοπό σταδιακά τις αποφάσεις για το μέλλον να τις λαμβάνουν οι απλοί καθημερινοί άνθρωποι, όχι οι επαγγελματίες πολιτικοί, οι πλούσιοι και οι υπηρέτες τους.

Προκειμένου να εκτιμήσουμε και να κρίνουμε σωστά μια κατάσταση, μια ενέργεια ή ακόμη και μια συγκεκριμένη ιδέα, θα πρέπει πάντοτε να τοποθετούμε αυτό που αναλύουμε στο αντίστοιχο ιστορικό του πλαίσιο. Έτσι, για να εξετάσουμε το αναρχικό πρόταγμα για αποχή από τις εκλογές, θα πρέπει να κοιτάξουμε το ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον. Για αρχή, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το πρόταγμα για αποχή δεν αποτελεί κάποιον απαραβίαστο ιερό

κανόνα, αλλά μια στρατηγική στα χέρια των αναρχικών. Το ρεκόρ αποχής των εκλογών του Ιουνίου 2023, που άγγιξε το 47% ομολογεί την κρίση της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας στην Ελλάδα. Είναι πλέον ξεκάθαρο για πολλούς ανθρώπους, πως η συμμετοχή στις εκλογικές διαδικασίες δεν φέρνει κάποια αλλαγή, άρα και ποιός ο λόγος να ψηφίσει κανείς. Και φυσικά συμφωνούμε.

Όμως παρόλο που η αποχή από τις εκλογικές διαδικασίες υπάρχει, φαίνεται να συνοδεύεται από μια γενικότερη αποστασιοποίηση της κοινωνίας από συλλογικές διαδικασίες. Δηλαδή, δεν μιλάμε πια για μια λογική ανάθεση, αλλά για την ολοκληρωτική παράδοση των ζωών μας στα χέρια των καταπιεστών. Ο αναρχικός χώρος φαίνεται να στροβιλίζεται και ο ίδιος στη δίνη της πολιτικής κρίσης της εποχής. Η αδυναμία της Αναρχίας να εκφράσει και να παρουσιάσει ένα οργανωμένο σχέδιο με ευρύτερη κοινωνική απεύθυνση είναι εμφανής. Η αποχή είναι εδώ. Δεν βρισκόμαστε όμως σε μια προεπαναστατική περίοδο και τα άτομα που απέχουν, στην πλειοψηφία τους δεν συμμετέχουν σε καμία συλλογική διαδικασία μέσω της οποίας θα επιλέγουν τα ίδια για τη ζωή τους. Η συζήτηση για το εκλογικό δεν είναι ψήφος ή αποχή. Η συζήτηση θα πρέπει να προσανατολιστεί στο τι προτείνουμε εμείς απέναντι σε αυτές τις διαδικασίες και στο ποιός είναι ο καλύτερος δρόμος ώστε να αποφασίζουμε εμείς για τις ζωές μας.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ-ΕΛΕΓΧΟΣ

Το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα όσο περνάνε οι δεκαετίες γίνεται όλο και πιο ολοκληρωτικό, όλο και πιο δυστοπικό, εκμεταλλευόμενο τις νέες εξελίξεις στους τομείς της τεχνολογίας και της επιστήμης, αναβαθμίζοντας διαρκώς τον έλεγχο και την καταστολή. Μία επαναλαμβανόμενη και επιτηρούμενη ματαιότητα, με μόνο σκοπό την αδιάκοπη αύξηση των κερδών συγκεκριμένων ανθρώπων, με την ελευθερία να βρίσκεται συνεχώς υπό απειλή.

Οι εξελίξεις των τελευταίων δεκαετιών στους τομείς της πυρηνικής βιομηχανίας, της κυβερνητικής, της βιοτεχνολογίας, της γενετικής

μηχανικής, του αυτοματισμού, της τεχνητής νοημοσύνης και των υπόλοιπων τεχνολογικών-επιστημονικών κλάδων της μεταβιομηχανικής περιόδου, αποτελούν ένα χρυσό όπλο στα χέρια των κυρίαρχων του κόσμου. Ενώ μπορεί να καλύπτουν διάφορες κοινωνικές-ανθρώπινες ανάγκες (ιδιαίτερα π.χ. στην Ιατρική), ταυτόχρονα αξιοποιούνται σε υπερθετικό βαθμό από το Κράτος και το Κεφάλαιο, προκειμένου να ενισχύουν την εξουσία τους πάνω στις ζωές μας. Αυτό γίνεται πιο σαφές, από το γεγονός ότι η τεχνολογική πρόοδος καθορίζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό από τις έρευνες γύρω από οπλικά συστήματα και στρατιωτικές εγκαταστάσεις. Παράλληλα, παρατηρείται μεγάλη έλλειψη διαφάνειας σχετικά με τις νέες τεχνολογικές εξελίξεις και μία παντελής απουσία συμμετοχής της κοινωνίας στην συζήτηση για ζητήματα όπως πώς αυτές θα χρησιμοποιηθούν, τί κινδύνους ενέχουν κ.λπ.

Άλλωστε, η ιδιαίτερα εξειδικευμένη γνώση και τα πολύ μεγάλα κόστη που απαιτούνται για την ανάπτυξη όλων των σύγχρονων τεχνολογικών κλάδων, συνεπάγονται πως την εξέλιξή τους την καθορίζουν εκείνοι που όντως διαθέτουν τα απαραίτητα κεφάλαια. Οι οποίοι όμως, σχεδόν πάντα, είναι και αυτοί που μας κυβερνούν. Μόνο συμφέρον λοιπόν έχουν από την ολόπλευρη παρακολούθηση της καθημερινότητάς μας και από την όλο και βαθύτερη καθυπόταξή μας, περιορίζοντας έτσι τις πιθανότητες να εξεγερθούμε εναντίον τους.

“Θέλουν ζωές κλεισμένες σε οθόνες και δρόμους γεμάτους μπάτσους, ελευθερίες με πιστοποιητικά και επιβίωση με κουπόνια. Θέλουν ρομπότ που φέρονται σαν άνθρωποι και ανθρώπους σαν ρομπότ. Ευτυχώς η δική μας νοημοσύνη δεν είναι τεχνητή σαν το μέλλον που μας υπόσχονται. Η φαντασία, η κριτική ικανότητα, ο ελεύθερος στοχασμός και τα συναισθήματα, δεν αντικαθίστανται από το μηχανικό αναμάσημα δεδομένων.” (απόσπασμα από την αφίσα “Δεν πιάνουμε κουβέντα με μπάτσους και με bot”)

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

Βασικό συστατικό σε ένα κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα είναι η εξουσία. Αυτή ανάλογα με το πλαίσιο και τα άτομα που την ασκούν δημιουργεί ιεραρχικές σχέσεις που δρουν καταπιεστικά. Η πατριαρχία αποτελεί μια θεμελιώδη έκφανση της εξουσίας και γίνεται εμφανής σε όλα τα πεδία της κοινωνικής οργάνωσης.

Όσο κι αν προσπαθούν να μας πείσουν ότι πλέον η ισότητα των φύλων έχει επιτευχθεί αφού τα κορίτσια μπορούν να είναι κι εκείνες επιχειρηματίες-εκατομμυριούχες, εμείς γνωρίζουμε πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Η σημερινή κοινωνία έχει βαθιές ρίζες στην πατριαρχία και αν βγούμε λιγάκι από την φούσκα μας μπορούμε να το παρατηρήσουμε. Στην οικογένειά μας στο κυριακάτικο τραπέζι θα βοηθήσουμε τη γιαγιά και τα μαμά μας να μαγειρέψουν και να καθαρίσουν, όσο ο μπαμπάς, ο θείος και ο αδερφός θα μιλάνε για πολιτικά. Στο σχολείο θα ακούμε συχνά τα σεξιστικά σχόλια του συμμαθητή και των δασκάλων μας. Στην δουλειά μας μπορεί και να “τύχει” το αφεντικό ή ο πελάτης να μας αγγίξει. Στον δρόμο, από παιδιά συνηθίζουμε να κρατάμε τα κλειδιά στην γροθιά μας σφιχτά, να μην αντιδράμε όταν μας φωνάζουν χυδαία σχόλια από αμάξια ή μηχανάκια και νιώθουμε τυχερές αν δεν μας ακολουθήσει κάποιος μέχρι την εξώπορτά μας. Στο σπίτι μας το ίδιο, ο σύζυγός μας μπορεί να μας σκοτώσει επειδή μας αγαπούσε υπερβολικά.

Όλα αυτά αποτελούν τρανταχτή απόδειξη ότι η πατριαρχία υπάρχει διάχυτη στην καθημερινότητά μας, ακόμα και αν το κράτος, τα κανάλια και οι φυλλάδες επιχειρούν να συγκαλύψουν και να ξεπλύνουν οικογενειάρχες, μπάτσους, βιαστές, παιδεραστές, γυναικοκτόνους. Όπως και να έχει, εμείς δεν εναποθέτουμε την ελπίδα μας ούτε στην κρατική μέριμνα ούτε στην αστική δημοκρατία. Ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία λοιπόν, αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του αναρχικού αγώνα. Πέραν του κράτους και του κεφαλαίου, είναι και η πατριαρχία δομικό στοιχείο των κοινωνιών μας και συνεπώς θα πρέπει να την λαμβάνουμε υπόψιν σε κάθε μας ανάλυση.

Η ΔΥΣΗ ΚΑΙ Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΟΥ “ΤΡΙΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ”

Μεγάλο μέρος του πλούτου και των ανέσεων που απολαμβάνει σήμερα ο δυτικός κόσμος (σίγουρα πολύ μεγαλύτερων από τις αντίστοιχες των λαών της Αφρικής, της Ανατολής και της Λατινικής Αμερικής), οφείλονται στην αποικιοκρατική εκμετάλλευση χωρών του “τρίτου κόσμου”. Δυτικές χώρες (Αγγλία, ΗΠΑ, Γαλλία, Ισπανία, Ολλανδία, Βέλγιο κ.α.) επί πολλές δεκαετίες λήστευαν κυριολεκτικά όλο τον φυσικό ορυκτό πλούτο των κρατών που κατείχαν, ενώ την ίδια στιγμή χρησιμοποιούσαν τους λαούς των παραπάνω χωρών ως σκλάβους, υποχρεώνοντάς τους να δουλεύουν με μηδενικές απολαβές και σε απάνθρωπες συνθήκες βαρβαρότητας.

Παρ' όλο που η Ελλάδα δεν είναι από τις χώρες που είχαν αποικιοκρατικό παρελθόν, αποτελεί στενό σύμμαχό τους, με τα αντίστοιχα προνόμια και παροχές που αυτό συνεπάγεται. Προνόμια και παροχές που φτάνουν μέχρι και τα φτωχά κομμάτια της κοινωνίας τα οποία, για παράδειγμα, αγοράζουν τα αγαπημένα τους κινητά ή ρούχα σε σχετικά προσιτές τιμές, ακριβώς επειδή αυτά ακόμη και σήμερα κατασκευάζονται πολύ συχνά σε χώρες της Ασίας, από παιδιά που αμείβονται με εξευτελιστικά μεροκάματα και δουλεύουν δωδεκάωρα. Πολύ πιο ακριβά θα κόστιζαν όλα αυτά για τους δυτικούς καταναλωτές, αν αντί για παιδιά-σκλάβους τα έφτιαχναν εργάτες που θα λάμβαναν αξιοπρεπείς μισθούς.

Στο πέρασμα της Ιστορίας δεν είναι μόνο οι χώρες της Δύσης που έχουν ασκήσει αποικιοκρατικές και επεκτατικές πολιτικές. Έχει δυστυχώς συμβεί πολλές φορές και από διάφορα έθνη/φυλές/λαούς ανά τον πλανήτη. Ωστόσο, δεν γίνεται να αγνοούμε από την ανάλυσή μας ότι οι βάσεις του σύγχρονου δυτικού κόσμου στηρίχθηκαν πάνω στο αίμα των λαών του “τρίτου κόσμου”. Αυτή η εκμετάλλευση που με διάφορους τρόπους συνεχίζεται μέχρι και σήμερα, καθώς και η συμμαχία του ελληνικού κράτους με τα αντίστοιχα αποικιοκρατικά, είναι από τους κύριους λόγους που

εμείς σήμερα έχουμε μία σαφώς πιο άνετη καθημερινότητα απ' ότι συνάνθρωποί μας στην Αφρική ή στην Ασία. Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε το γεγονός ότι το “δυτικό όνειρο” χτίστηκε και αναπτύσσεται πάνω στον πόνο και στην κτηνώδη εκμετάλλευση εκατομμυρίων ανθρώπων.

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΧΩΡΟΣ – ΕΞΕΥΓΕΝΙΣΜΟΣ

“Επιτέλους έρχεται η εξέλιξη, η ανάπλαση, η ανάπτυξη, θα είναι όλα καλύτερα, θα γίνουμε Ευρώπη και το κυριότερο θα είμαστε όλοι ασφαλείς.” Με τις παραπάνω φράσεις τα κράτη χτίζουν μερικά απ’ τα μεγαλύτερα τους κατασταλτικά και επιχειρηματικά όπλα. Ο εξευγενισμός εργαλειοποιείται αναλόγως με τις ανάγκες του κάθε κράτους. Συνήθως λαμβάνει χώρα κατά βάση σε φυσικά ή κοινωνικά υποβαθμισμένες περιοχές (δηλαδή περιοχές με χαμηλή αξία γης και ακινήτων), καθώς παρατηρείται και να υποβαθμίζει περιοχές με τα κριτήρια της πολιτικής δραστηριότητας και της μη κερδοφορίας, με αποτέλεσμα την παρέμβαση του κράτους για ανάπλαση. Ως μεγαλύτερο παράδειγμα επιτυχίας του εξευγενισμού είναι το Παρίσι του τέλους του 19ου και αρχές του 20ου αιώνα, καθώς ο G.E. Haussmann κατέθεσε και υλοποίησε το πολεοδομικό έργο του για την γαλλική πρωτεύουσα, καταστρέφοντας κάθε στενάκι όπου μπορούσαν να ανεγερθούν οδοφράγματα σε περίπτωση αναταραχής, κατασκευάζοντας ταυτόχρονα μεγάλους και ανοιχτούς δρόμους ώστε η καταστολή να γίνεται πολύ πιο αποτελεσματικά.

Ενώ πολλές ευρωπαϊκές χώρες μιμήθηκαν το έργο του Haussmann, η Ελλάδα λόγω της γεωγραφικής θέσης της, της οικονομίας της και άλλων συντελεστών δεν ακολούθησε. Στην Ελλάδα η πραγμάτωση αυτού του τύπου ανάπλασης δεν μπορούσε να επιβληθεί μέχρι πρότινος. Οι πολιτικοί και κοινωνικοί χώροι, οι δραστηριότητες, οι δημόσιοι χώροι καθώς και η μαχητικότητα κατά της καταστολής είναι αυτά που κρατάνε ακόμα αρκετές γειτονιές να ανήκουν στους κάτοικους τους, ωστόσο η επίθεση κράτους-κεφαλαίου εντί-νεται. Η λογική του εξευγενισμού στην Ελλάδα, μιας και δε μπορεί

το κράτος να την επιβάλλει αυθαίρετα όπως γίνεται στις περισσότερες χώρες, προσπαθεί να μεταφέρει την ανάγκη για ανάπτυξη στους πολίτες. Ιστορικά στην Ελλάδα από το Ψυρρή μέχρι και τα Εξάρχεια, με διαφορετικό κίνητρο κάθε φορά, προσπαθούν να φορέσουν το καπέλο του εξευγενισμού μετατρέποντας όμορφες γειτονιές σε “ασφαλή” τουριστικά και καπιταλιστικά κέντρα. Οι σημερινές δομές των πόλεων και των σύγχρονων πολεοδομικών παρεμβάσεων διαμορφώνουν χωρικά τα διάφορα κομμάτια του αστικού ιστού σύμφωνα με τα συμφέροντα των κυρίαρχων. Επίσης το συνεχώς αυξανόμενο στεγαστικό κόστος -σε παγκόσμια κλίμακα- αφήνει τις ευάλωτες κοινωνικές ομάδες στη μοίρα τους, καθώς συνδέεται άμεσα με το χρήμα και την ιδιοκτησία.

Οι γειτονιές μας και ειδικά αυτές του κέντρου δέχονται μια συνεχόμενη “αναβάθμιση” για να μοιάζουν καθαρές και ασφαλείς, με σκοπό να προσελκύσουν όσο το δυνατόν περισσότερους τουρίστες και ήσυχους πολίτες. Εναλλακτικά και χιπστερ μαγαζιά έχουν ανοίξει σχεδόν σε κάθε στενό ενώ ταυτόχρονα τα αίθρια αυξάνονται. Ο εξευγενισμός όμως δεν σταματάει εκεί, ο δημόσιος χώρος ολοένα και μειώνεται αφού πολλά πάρκα έχουν πουληθεί σε ιδιωτικές εταιρίες οι οποίες τα αναδιαμορφώνουν με στόχο την οικονομική τους εκμετάλλευση. Φυσικά αυτό παρουσιάζεται σαν ανάπτυξη και πρόοδος αλλά στην πραγματικότητα είναι άλλη μια ευκαιρία κέρδους συγκεκριμένων, η οποία λειτουργεί επιβαρυντικά και υποδουλώνει τους υπόλοιπους. Το καπιταλιστικό κράτος άλλωστε δεν έχει φανεί να ενδιαφέρεται για κάτι άλλο.

Για εμάς, αντίθετα, ο δημόσιος χώρος αποτελεί σημείο συνάντησης των ανθρώπων, κοινωνικοποίησής τους, ανταλλαγής απόψεων και σκεπτικών. Στα πάρκα, τις πλατείες και τα πεζούλια δεν χρειάζεται να πληρώσεις τίποτα για να πας, είναι ανοιχτά για όλους και πάντοτε φιλόξενα για τα φτωχότερα ή και περιθωριοποιημένα κομμάτια της κοινωνίας. Εκεί συναντιέται ο κόσμος της γειτονιάς, γνωρίζεται μεταξύ του, ανταλλάζει απόψεις, έρχεται πιο κοντά. Εκεί, επίσης, εδαφικοποιούνται και ριζώνουν τα ανατρεπτικά κινήματα, τα οποία χωρίς σταθερά σημεία αναφοράς και

χωρίς άμεση επαφή με τον κόσμο χάνουν μεγάλο μέρος της δυναμικής τους.

Όσο τα κράτη, ειδικότερα από την εποχή του κορονωϊού και έπειτα, έχουν ξεκινήσει μια επιχείρηση επίθεσης απέναντι στον δημόσιο και ελεύθερο χώρο. Είτε πρόκειται για ολικές απαγορεύσεις όπως γινόταν επί κόβιντ, είτε για συνεχόμενη επέκταση των τραπεζοκαθισμάτων απ' τις καφετέριες προς τους πεζοδρόμους και τις πλατείες, είτε για “αναπλάσεις”-καταστροφές των πάρκων. Δεν θέλουν να συναντιόμαστε ελεύθερα, να αράζουμε σε χώρους που τους ορίζουμε εμείς και όχι το κράτος ή κάποιος μαγαζάτορας, γιατί μέσα στον δημόσιο χώρο μαθαίνουμε να μισούμε τους μπάτσους με τα ψαχήτριά τους, γιατί εκεί γνωρίζουμε κι άλλους ανθρώπους που αρνούνται να υπηρετήσουν την κοινωνία-μηχανή και οργανωνόμαστε μαζί, γιατί εκεί συναντιόμαστε και αμφισβητούμε έμπρακτα το ελεγχόμενο μοντέλο ζωής που μας προσφέρουν.

ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

Στην δυστοπική κοινωνία που ζούμε η λεηλασία της φύσης θεωρείται πλέον δεδομένη. Καθημερινά εταιρείες αποκτούν κομμάτια γης είτε ορεινά-πεδινά ή (παρα)θαλάσσια με μόνο σκοπό, όπως πάντα άλλωστε, το κέρδος.

Η συνεχόμενη εκμετάλλευση του φυσικού πλούτου επιφέρει τραγικές συνέπειες για ολόκληρο το οικοσύστημα, όπου κι αν αυτή διενεργείται. Οι τόποι που λαμβάνουν χώρα οι επενδύσεις που βασίζονται στην καταπάτηση της φύσης (όπως τοποθέτηση ανεμογεννητριών, μπάζωμα χειμάρρων, κατασκευή υδροηλεκτρικών, εξορύξεις κ.ά) αποδομούνται στο έπακρο. Η αλλαγή της χωροταξίας του φυσικού περιβάλλοντος αλλά και της φυσιογνωμίας του, η εκδίωξη-εξαφάνιση της τοπικής πανίδας, η καταστροφή της τοπικής χλωρίδας και πολλά άλλα αρνητικά επακόλουθα οδηγούν στην αναιρέση της ταυτότητας του φυσικού περιβάλλοντος. Ακόμη η ιδιοποίηση της φύσης από εταιρείες

συμβάλλει στην ιδιωτικοποίηση των φυσικών πόρων, του νερού και της ενέργειας.

Η αδιαφορία μεγάλου μέρους του κοινωνικού συνόλου για την λεηλασία που υπόκειται η φύση, αποτελεί μεγάλο παράγοντα στην προώθηση των επενδυτικών ενεργειών πάνω σε αυτή. Η λεγόμενη “πράσινη ανάπτυξη” λειτουργεί με σκοπό την παραπλάνηση του κόσμου ότι όλα καταστρέφονται για το καλό μας. Καθώς, όπως έχει φανεί, τα ποσοστά ενέργειας που προσφέρει είναι πολύ μικρά και δεν έχουν κάποιο αντίκτυπο στους λογαριασμούς μας, ίσα ίσα το κόστος ενέργειας όλο και αυξάνεται. Κάπως έτσι εδραιώνεται και η άποψη πως η φύση ανήκει στον άνθρωπο και ο ίδιος μπορεί να την εκμεταλλεύεται όσο θέλει, πράγμα που προφανώς δεν ισχύει. Αξίζει να τονιστεί και η ύπουλη στρατηγική που χρησιμοποιείται για τον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης και την “λύση” της “πράσινης ανάπτυξης”. Δεν είναι τυχαίο που βουνά, χωριά και τοπία Natura καίγονται ανελέητα για μέρες κάθε καλοκαίρι και που τεράστιες επενδυτικές ευκαιρίες προκύπτουν από το πουθενά, αμέσως μετά το τέλος ή λίγο πριν το ξέσπασμα των πυρκαγιών. Πράξη που καταστρέφει εντελώς το φυσικό περιβάλλον, ακόμη περισσότερο κι από τις επενδύσεις πάνω σε αυτό. Με λίγα λόγια η “πράσινη ενέργεια” είναι το παραμύθι για τον λαό, ώστε να ανοίξουν διάπλατα οι πόρτες στην Ε.Ε, στα κράτη και στους μεγαλοεπενδυτές για την καταστροφή τους φυσικού μας πλούτου.

Από τις ανεμογεννήτριες που καταστρέφουν ολόκληρα οικοσυστήματα σε κορυφές βουνών, στις εξορύξεις χρυσού που ισοπεδώνουν κυριολεκτικά μεγάλες εκτάσεις δάσους και στην βιομηχανία κρέατος που δολοφονεί και βασανίζει με φριχτό τρόπο εκατομμύρια ζώα σε καθημερινή βάση, τα παραδείγματα είναι πάρα πολλά και πάνω-κάτω γνωστά. Όλα τους εν τέλει συνηγορούν στο ότι η σχέση του σύγχρονου ανθρώπου με την φύση είναι η ανεξέλεγκτη εκμετάλλευσή της για τις ανάγκες και τα γούστα του, χωρίς κανέναν ενδοιασμό και χωρίς κανέναν σεβασμό στις υπόλοιπες μορφές ζωής του πλανήτη. Από την μεριά μας, θεωρούμε ότι ο άνθρωπος δεν είναι το κέντρο της Γης, είναι απλώς ένα τμήμα

της όπως και τα υπόλοιπα χιλιάδες άλλα. Η εξέλιξη των κοινωνιών μας πρέπει να γίνεται με τρόπο που να εξασφαλίζει μια σχετικά αρμονική συνύπαρξη με τους υπόλοιπους “συγκατοίκους” μας στην Γη και η χρησιμοποίησή όλων όσων μας παρέχει η φύση να γίνεται με σύνεση και σεβασμό, πάντα γνωρίζοντας πως δεν υπάρχει απλώς για να μας εξυπηρετεί, αλλά στην ουσία πρόκειται για το “μεγάλο μας σπίτι”. Άλλωστε, είναι προφανές ότι η επιβίωση της ανθρωπότητας εξαρτάται από την επιβίωση του πλανήτη.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Το κρατικό εκπαιδευτικό σύστημα αποτελεί βασικό εργαλείο του κράτους για την διαίωνιση της υπάρχουσας κοινωνίας και για την αναπαραγωγή των σχέσεων εξουσίας εντός της. Οι δομές του συστήματος αυτού, σε συνεργασία με την οικογένεια, δίνουν στο παιδί τα εφόδια και τα εργαλεία που αυτό θα χρειαστεί για την ένταξη του στην κοινωνική ζωή. Ο χαρακτήρας των εφοδίων και των εργαλείων που θα του δοθούν, αντικατοπτρίζουν τον χαρακτήρα της κοινωνίας της οποίας θα είναι μέλος. Μια ανταγωνιστική και αυταρχική κοινωνία λοιπόν, θα δώσει στα παιδιά της τα αντίστοιχα εφόδια προκειμένου η ίδια να συνεχίσει να υπάρχει.

Η κρατική εκπαίδευση με βασική δομή το σχολείο, δεν έχει στόχο την γνώση και την διαμόρφωση ελευθέρων ανθρώπων, ούτε την καλλιέργεια αξιών όπως η αλληλεγγύη και η ισότητα. Αντίθετα, έχει στόχο την χειραγώγηση των συνειδήσεων των παιδιών και την οριοθέτηση της σκέψης τους. Κάθε ίχνος φαντασίας, δημιουργικότητας και κριτικής σκέψης αφαιρείται από τους νέους ανθρώπους και συντριβεται. Το σχολείο φροντίζει ώστε οι επόμενοι εργαζόμενοι-καταναλωτές να εκτελούν σωστά τους ρόλους τους και να είναι απολύτως υπάκουοι. Οι ανυπάκουοι μαθητές θα τιμωρούνται, ώπου αναγκαστικά κάποια στιγμή θα υποτάσσονται και κανείς δεν θα ξεφεύγει από τον τρόπο σκέψης και ζωής που το σύστημα ορίζει.

Το εκπαιδευτικό σύστημα της Ελλάδας προωθούσε από πάντα έναν καθωσπρεπισμό και μια αστυνόμευση και περιορισμό στις σκέψεις και στις ιδέες των παιδιών, που με τα χρόνια βλέπουμε αυτήν την εικόνα να φοράει διαφορετικές μάσκες αναλόγως την εποχή, με αποτέλεσμα να παρουσιάζεται ως το νέο προσοδευτικό εκπαιδευτικό σύστημα. Μέχρι και σήμερα το εκπαιδευτικό υλικό διαμορφώνεται αναλόγως με τα συμφέροντα του κάθε υπουργείου παιδείας, με βιβλία τα οποία είναι δομημένα (ειδικότερα των θεωρητικών μαθημάτων) με αλλοιωμένα και σύνθετα στοιχεία οδηγώντας τον μαθητή σε θέση να μην κατανοεί το τι διαβάζει. Το στοιχείο της αστυνόμευσης από δάσκαλο/καθηγητή σε μαθητή στις πρώτες βαθμίδες της εκπαίδευσης έχει περαστεί απόλυτα ως κανονικότητα, καθώς και τα παιδιά τα οποία έχουν κάποιες μη διαγνωσμένες ή και διαγνωσμένες “μαθησιακές δυσκολίες” συνήθως θεωρούνται χαζά ή τεμπέλικα, με αποτέλεσμα να δέχονται απόλυτη καταπίεση από τους δασκάλους και, λόγω της προώθησης του ανταγωνιστικού μοτίβου, και απ’ τους συμμαθητές τους.

Το σχολείο γενικότερα είναι ένας χώρος ταχέων ρυθμών μιας κακής εκπαίδευσης, απωθώντας τους μαθητές του ή κάνοντας τους ψυχωτικά στρατιωτάκια σε μια μηχανή που δεν θα ξέρουν πως δουλεύει. Είμαστε πλέον στο σημείο να ελπίζουμε σε καλούς καθηγητές και δασκάλους και αφήνουμε πάνω τους τη διαμόρφωση του παιδιού, εφόσον έχουμε αποδεχτεί ότι το εκπαιδευτικό σύστημα είναι σάπιο. Καμία ελευθέρια, καμία συνεργασία, καμία πρωτοβουλία, καμία αλληλεγγύη και στο τέλος όταν κάνει κάποιος ζημιά, το σωστό είναι να τον μαρτυρήσουμε. Αυτές είναι οι αυτονόητες αρχές του σχολείου και εμείς δεν μπορούμε πάρα να στεκόμαστε απέναντι τους.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΘΟΤΗΤΑ

Η Πολιτική Ορθότητα είναι μία κουλτούρα γεννημένη στα πανεπιστήμια των ΗΠΑ, η οποία έχει στόχο να επηρεάζει τον τρόπο έκφρασης με σκοπό την μη-προσβολή συγκεκριμένων κοινωνικών

υποκειμένων. Προοδευτικά φτάνει μέχρι και τον έλεγχο της σκέψης μας, αφού είναι πολύ δύσκολο να σκεφτούμε πράγματα όταν αυτά δεν επιτρέπεται να διατυπωθούν-συζητηθούν. Αν και στην γέννησή της η Πολιτική Ορθότητα δεν είχε κάποια σχέση με τις αναρχικές ιδέες, παρατηρούμε τα τελευταία χρόνια να εισχωρεί όλο και βαθύτερα στους χώρους μας.

Η πρώτη και πιο θεμελιώδης αξία της αναρχικής κοσμοθεωρίας είναι η εναντίωση σε κάθε εξουσία. Δεν αποδέχεται κανενός είδους καταπίεση και επιβολή, τις πολεμάει μέχρι τέλους και προωθεί την ελεύθερη αλληλεπίδραση των ατόμων. Για τον κόσμο που εμπνέεται από τις αναρχικές αντιλήψεις και προσπαθεί να χτίσει την συνείδησή του βασισμένος σε αυτές, όλα τα άτομα είναι ισότιμα και διαφορετικά, ανεξαρτήτως οποιωνδήποτε επιμέρους στοιχείων τα χαρακτηρίζουν (φύλο, καταγωγή, σεξουαλικότητα, σωματικά χαρακτηριστικά κλπ) και αυτονόητα θα αποφεύγει να τα προσβάλλει λόγω αυτών.

Ωστόσο, η κριτική σκέψη και η αμφισβήτηση κάθε άποψης που σκοπεύει να μας επιβληθεί ως η μόνη ορθή, αποτελούν βασικό στοιχείο της πολιτικής μας αντίληψης αλλά και της προσωπικότητάς μας. Μέσα σε έναν κόσμο που με όλους τους τρόπους ήθελε να μας πείσει να γίνουμε φιλήσυχoi πολίτες, να εκμεταλλευτούμε όπως μπορούμε τους γύρω μας και να συμμετάσχουμε στην εύρυθμη αναπαραγωγή του καπιταλιστικού συστήματος, η άρνησή μας να συμμορφωθούμε προήλθε τόσο από ένστικτο, όσο όμως και από την αδιάκοπη κριτική ματιά προς εκείνα που μας προωθούσαν. Πάντοτε, η ελεύθερη σκέψη και η ελεύθερη συζήτηση θα έχουν θεμελιώδη ρόλο για την διαμόρφωση της συνείδησής μας και με όποιο άτομο σκοπεύει να μας τις περιορίσει, σίγουρα δεν θα μπορούσαμε να συμπορευτούμε συντροφικά.

Ζούμε σε έναν κόσμο που απ' την στιγμή που γεννιόμαστε μας καλωσορίζει σε μια μακρά λίστα καταπίεσεων. Ρατσισμός, φτώχεια, κοινωνικός στιγματισμός και περιθωριοποίηση, έμφυλη βία, καταπίεση απ' το οικογενειακό περιβάλλον και άλλα πολλά μας κατακλύζουν από πολύ νωρίς, κάθε άτομο διαφορετικός συνδυ-

ασμός τους και σε διαφορετικό βαθμό. Είναι πρακτικά αδύνατο να συγκρίνουμε τα επίπεδα καταπίεσης που υφίσταται ο κάθε άνθρωπος, κάθε περίπτωση είναι ξεχωριστή, αλλά εμείς οφείλουμε να πολεμάμε όλες αυτές τις μορφές καταπίεσης ταυτόχρονα, όχι μόνο τις μορφές που τυχαίνει να βρισκόμαστε στην πλευρά των καταπιεσμένων. Άλλωστε, ποτέ κανείς δεν θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι πλέον δεν είναι φορέας καμίας καταπίεσης με κανέναν τρόπο· αυτό που μας ενδιαφέρει είναι η ειλικρινής διάθεση να προχωράμε όλο και περισσότερο προς αυτή την κατεύθυνση και να εξελίσσουμε τους εαυτούς μας. Γι' αυτό τον λόγο προωθούμε και πιστεύουμε στην συνεχή βελτίωση των ανθρώπων και δεν συμφωνούμε με την κουλτούρα της ακύρωσης (cancel culture), χωρίς να αποκλείεται ο αποκλεισμός ατόμων σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, αλλά μόνο ως έσχατη επιλογή.

Ο πολιτικός μας στόχος είναι η κατάργηση του κράτους και της ταξικής εκμετάλλευσης καθώς και η καταστροφή κάθε εξουσίας. Υπό αυτό το επαναστατικό πρίσμα αγωνιζόμαστε και ενάντια σε κάθε επιμέρους μορφή καταπίεσης. Δεν έχουμε αποδεχτεί την οριστική επικράτηση του καπιταλισμού, προσπαθώντας απλώς να τον κάνουμε πιο συμπεριληπτικό, όπως κάνουν για παράδειγμα οι φιλελεύθεροι δικαιωματιστές. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι καμία ουσιαστική ελευθερία δεν θα υπάρξει όσο υπάρχει κράτος και καπιταλισμός και γι' αυτό, πρώτα και κύρια, αγωνιζόμαστε για να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.

ΣΥΝΕΧΟΜΕΝΕΣ ΚΡΙΣΕΙΣ - ΠΟΛΛΑΠΛΑ ΜΕΤΩΠΑ

Η επίθεση που εξαπολύει το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα στις ζωές μας είναι πολύπλευρη και διεξάγεται από πολλά και διαφορετικά μέτωπα ταυτόχρονα. Συνεχείς εκκενώσεις καταλήψεων, απαγόρευση διαδηλώσεων, κατάργηση οχταώρου και εργατικών κατακτήσεων, κορονιός και απαγόρευση κυκλοφορίας, υποχρεωτικός εμβολιασμός, κρατικές δολοφονίες από μπάτσους, παιδοβιαστές φίλοι της κυβέρνησης, απανωτές γυναικοκτονίες, πυρκαγιές και πλημμύρες με τεράστιες καταστροφές, αστυ-

νομία στα Πανεπιστήμια, πόλεμοι με “διακριτική” εμπλοκή και της Ελλάδας, τρένα που συγκρούονται μεταξύ τους, ντελιβεράδες που πεθαίνουν πηγαίνοντας πακέτα μες στις καταιγίδες.

Οι κρίσεις διαδέχονται η μία την άλλη και εμείς μένουμε άναυδοι να παρακολουθούμε τις εξελίξεις, αδυνατώντας να προετοιμάσουμε επαρκείς απαντήσεις για κάθε πεδίο ξεχωριστά. Βρισκόμαστε συνήθως μπροστά στο δίλημμα του να αφήσουμε κάποιο πεδίο αναπάντητο, ή του να ασχοληθούμε με όλα από λίγο, κάτι που ξέρουμε ότι δεν αρκεί. Παράλληλα, έχουμε και την δουλειά ή την σχολή μας, καθώς και άλλα ζητήματα να επιλύουμε μες στην προσωπική μας ζωή, κι έτσι το κράτος, χρησιμοποιώντας αυτό το “δόγμα του σοκ”, πολλές φορές καταφέρνει να επελαύνει ανεμπόδιστα.

Εμείς οφείλουμε να βρούμε τους τρόπους που η οργή μας θα γίνει συνείδηση και αγώνας, που η ζωή μας δεν θα προορίζεται για την αναπαραγωγή του καπιταλιστικού συστήματος αλλά για τον πόλεμο εναντίον του. Πρέπει να εστιάζουμε στις συμφωνίες μας, να προγραμματίζουμε μακροπρόθεσμα τα σχέδιά μας, να δρούμε στοχευμένα και να επαναξιολογούμε την πορεία μας, να μην αγνοούμε καμία κρατική επίθεση αλλά να φροντίζουμε να έχουμε και κατακτήσεις σε ζητήματα που εμείς θα έχουμε επιλέξει από πριν να δώσουμε έμφαση.

Παράλληλα, δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι ο κύριος εχθρός μας είναι ο καπιταλισμός και το κράτος και πως όσο η κυριαρχία τους ενισχύεται, θα προκύπτουν συνεχώς νέα προβλήματα και κρίσεις. Ο αγώνας λοιπόν σε κάθε ένα μέτωπο ξεχωριστά, αναπόφευκτα πρέπει να συνδέεται με τον αγώνα για το ξεπέραςμα του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος και την σταδιακή οικοδόμηση ενός κόσμου ελευθερίας και αλληλεγγύης.

B' ΜΕΡΟΣ

5 ΣΗΜΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΩΣ ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΟΜΑΣΤΕ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

1) Οι αναρχικές ομάδες πρέπει να **βυθίζονται στις μάζες των καταπιεσμένων και στα μέτωπα του ταξικού-κοινωνικού πολέμου**, να υποστηρίζουν και να προωθούν κάθε απελευθερωτική διαδικασία, να έχουν ουσιαστική εμπλοκή παντού όπου οι άνθρωποι αντιστέκονται στην εξουσία. Θεωρούμε σημαντικό αυτό να γίνεται με τους δικούς μας όρους, άρα οι ομάδες μας να είναι **ιδεολογικά-πολιτικά συμπαγείς, με ανάλυση και στόχους**, χωρίς να παρασύρονται άκριτα από τις τάσεις κάθε εποχής.

2) Ο αναρχικός αγώνας **συγκροτείται σε καθημερινή βάση και σε κάθε πεδίο ρήξης με την εξουσία, δεν καθορίζεται από μεγάλων διαστάσεων γεγονότα**, τα οποία απλώς αποτελούν σημαντικές στιγμές του. Τα μεγάλα γεγονότα θα έρθουν ως συνέπεια των χιλιάδων μικρών μαχών μας. Την τεράστια δυναμική που λογικά θα προκύψει από τέτοια γεγονότα, οφείλουμε να είμαστε προετοιμασμένοι να την καταθέσουμε άμεσα πάλι πίσω στην συνέχιση του καθημερινού αναρχικού αγώνα, με ενισχυμένες πλέον δυνάμεις.

3) Ο αναρχικός αγώνας πρέπει να **διαπνέεται από αγωνιστική κουλτούρα και ήθος, αποτελώντας κληρονόμο των λαϊκών επαναστάσεων και εξεγέρσεων του παρελθόντος**. Εμπνεόμαστε από τους εκατομμύρια απλούς αγωνιστές και αγωνίστριες ανά τον κόσμο όπου έδωσαν την ζωή τους στον αγώνα για την ελευθερία, με διαφορετικές πολιτικές καταβολές κάθε φορά, αλλά πάντοτε με στόχο την απελευθέρωση από την εκάστοτε μορφή καταπίεσης (μοναρχία, αποικιοκρατία, καπιταλισμός κ.α.) και την πιο συλλογική διαχείριση των ζώων τους. **Μακριά από την έπαρση και την προβολή, προσπαθούμε να συνεχίσουμε στα βήματά τους με σεμνότητα, συνείδηση, συνέπεια.**

4) Η Αναρχία αναπτύσσει **ολοκληρωμένους ανθρώπους με πολύπλευρη προσωπικότητα και ικανότητες**, επιδιώκοντας την **συνεχή εσωτερική τους εξέλιξη** σε όλα τα επίπεδα. *“Για να πραγματώσουμε την επανάσταση γύρω μας, είναι πρώτα αναγκαίο να την πραγματώσουμε μέσα μας. Οι αναρχικοί προσπαθούν να βελτιώσουν τους εαυτούς τους, να μορφώσουν τους εαυτούς τους, να αξιοποιήσουν τα πάθη τους, να απελευθερώσουν τους εαυτούς τους από τις συνήθειες και την κίνηση σύμφωνα με το ρεύμα.”*
(Andre Lorulot)

5) Η Αναρχία στηρίζεται στην **επιλογή συνείδησης του ατόμου και στη θέση μάχης που αποφασίζει να λάβει ενάντια στον κόσμο της εξουσίας**, μένοντας πιστό στην συνέχιση του αγώνα **ανεξάρτητα από τις εκάστοτε δυσμενείς συνθήκες**, χωρίς να διστάζει να αντιταχθεί στις κυρίαρχες πλειοψηφικές κοινωνικές αντιλήψεις όποτε είναι αναγκαίο. Γι' αυτό και είναι πολύ επικίνδυνη για τον εχθρό, διότι εκείνος έχει να αντιμετωπίσει εκατοντάδες ή και χιλιάδες ανθρώπους που είναι αποφασισμένοι να συνεχίζουν να αγωνίζονται και να παρεμβαίνουν στο κοινωνικό πεδίο, ακόμη και μόνοι τους αν χρειαστεί, αφού **η Αναρχία δεν αποτελεί μια συγκυριακή πολιτική επιλογή αλλά τον τρόπο που διαλέξαμε να ζούμε την ζωή μας**.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΝΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ

Αν θεωρήσουμε ότι οι άνθρωποι μαζί με τις σχέσεις που συνάπτουν δημιουργούν ένα σύστημα, κάθε άνθρωπος που βρίσκεται μέσα σε αυτό έχει την δυνατότητα να το επηρεάσει και να επηρεαστεί εξίσου. Είναι δύσκολο να κατανοήσουμε ακριβώς πώς και πότε η δυναμική ενός τέτοιου συστήματος διαμορφώνεται και τροποποιείται αφού τα πράγματα δεν πηγαίνουν απαραίτητα γραμμικά. Σίγουρα όμως υπάρχουν άτομα που σε όποιο πλαίσιο και αν βρεθούν αναταράσσουν την κανονικότητά του με την ανυπότακτη στάση που διατηρούν. Αυτή μπορεί να προκύπτει είτε αυθόρμητα ως μία άρνηση της πραγματικότητας είτε σαν μία συνειδητή επιλογή.

Βασικό μέλημα κάθε αγωνιζόμενου αναρχικού ατόμου πρέπει να είναι η ανυποταγή τόσο θεωρητικά όσο και πρακτικά. Η αμφισβήτηση της σύγχρονης καθημερινότητας και η διεκδίκηση βασικών αναγκών αποτελούν σημαντικά εργαλεία στην ατομική-συλλογική προοπτική του αγώνα. Ακόμη, καθήκον μας αποτελεί η άρνηση του καπιταλιστικού μοντέλου ζωής που υπάρχει στο σήμερα. Είτε μέσω συλλογικών διαδικασιών και παρεμβάσεων ή ατομικά με όποιο τρόπο δύναται το κάθε άτομο, προσπαθούμε να διαρρήξουμε το καπιταλιστικό πρότυπο.

Η αντιεξουσία, ο αντισεξισμός και ο αντιφασισμός, μαχητικά και θεωρητικά, αποτελούν βασικά προπύργια του αγώνα και πρέπει να πορευόμαστε πάνω σε αυτούς τους άξονες σε όλους τους τομείς της ζωής. Σημαντική θεωρούμε και την ίδια την συμμετοχή στον αναρχικό αγώνα με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Η παρουσία μας σε συνελεύσεις, πορείες, εκδηλώσεις και καταλήψεις οφείλει να είναι μαζική και να συνεισφέρει προωθητικά στα εκάστοτε ζητήματα.

Μεγαλώνουμε σε ένα σύστημα που ένα απ' τα πιο ισχυρά του εργαλεία είναι η αφομοίωση της συνείδησης, της αντίληψης και της βούλησης, με στόχο την αναπαραγωγή των προτύπων του σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Απώτερος σκοπός του είναι η δημιουργία ενός αιώνιου κύκλου όπου κανείς μας δεν θα μπορεί να ξεφύγει· όσο περισσότερα μυαλά του ανήκουν, τόσο θα μπορεί να καυχιέται ότι “κατέχει” την ιστορία.

Οι υλικές συνθήκες δεν είναι με το μέρος μας, το σύστημα έχει πράγματι μολύνει σχεδόν τα πάντα γύρω μας προς όφελός του, μένει πλέον η κατάκτηση του εσωτερικού. Πρόκειται για μία διαδικασία στεγανοποίησης, κατοχής των πάντων, για έναν λήθαργο που τρέφεται μόνο από καταναλωτικές εξάρσεις και σχέσεις παραγωγής. Ένα στεγανό που όσοι είδαμε μέσα από τις ρωγμές του οφείλουμε να δημιουργήσουμε περισσότερες και ό,τι μας αποκαλύφθηκε μέσα από αυτές να μας γίνει πρόταγμα, να φτιάξουμε κύκλους και κοινότητες για να το μεταλαμπαδεύσουμε. Στο

καθημερινό, στο απλό και στο λιτό και σιγά-σιγά αυτά θα γίνουν το σαράκι που θα κάνει τις ρωγμές, τρύπες.

Στις κολεκτίβες, στα στέκια και σε όλες τις κινηματικές δομές, στις ομάδες κάθε φύσεως, τις παρέες και τους κύκλους. Τα δημιουργήματά μας να γίνουν σκοπός και αφορμή, έχοντας πάντα κατά νου πόσο σύνθετα είναι τα ερεθίσματα και οι συσχετισμοί, με πίστη και υπομονή στο πώς εμείς που διαχειριζόμαστε τις ζωές μας θα ξεμυτίσουμε από τις “τρύπες”.

Δεν θέλουμε την εθελοντική περιθωριοποίηση ούτε και τη δράση που θα ανυψώσει το άτομο σε μαρτυρική φιγούρα, θέλουμε τις στιγμές και τις ευκαιρίες που μας αφήνουν να ρίχνουμε κλεφτές ματιές. Ούτε από ηττοπάθεια, ούτε από υποταγή που δεν παραδεχόμαστε, αλλά από ανάγκη να δείξουμε σε εμάς και στους γύρω μας πόσο σίγουροι είμαστε ότι όσο σκούρα κι αν μοιάζουν όσα βλέπουμε και όσα έρχονται, πάντα υπάρχουν σημεία φυγής. Ότι θα είμαστε εδώ για αυτούς που δυσκολεύονται να εκφράσουν την σκέψη τους αλλά τους σκεβρώνει η καθημερινότητα, αλλά και για αυτές που τώρα μεγαλώνουν και θα έρθουν με όλα αντιμέτωπες.

Θα συνεχίσουμε να πολεμάμε την εξουσία κάθε φορά που την αντικρίζουμε, θα συνεχίσουμε να μην αποδεχόμαστε ποτέ και καμία επιβολή, δεν πρόκειται να ξεμπερδέψουν εύκολα μαζί μας, θα είμαστε εδώ για να τους χαλάμε τα όνειρα. Ανάμεσα στην σιωπή και την εξέγερση, έχουμε επιλέξει περήφανα την δεύτερη.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ – ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Μέσα στο πεδίο δράσης των αναρχικών πρέπει να είναι και η παρακολούθηση της επικαιρότητας, η μελέτη των επιμέρους στοιχείων της και η στοχευμένη παρέμβαση σε αυτήν. Ο κόσμος προχωράει με πολύ γρήγορους ρυθμούς και αν θέλουμε να επηρεάσουμε κι εμείς με τον τρόπο μας την πορεία του, δεν μπορούμε παρά να αναλύουμε τις εξελίξεις και να οργανώνουμε

την δράση μας. Η ιστορία διαμορφώνεται από πάρα πολλούς παράγοντες, απ' τους οποίους ο καθένας την καθορίζει σε διαφορετικό βαθμό και η τελική κατάληξη είναι πάντοτε απρόβλεπτη. Αν κάτι όμως μπορούμε να πετύχουμε, είναι να κάνουμε το στίγμα μας ξεκάθαρο, να γίνει η παρουσία μας ορατή και διακριτή, να χαράξουμε ανεξίτηλα μονοπάτια ώστε όποιος άνθρωπος ενδιαφέρεται να μπορεί να τα διαβεί μαζί μας.

Πρέπει να είμαστε πάντα εκεί όπου καίει η φλόγα της εξέγερσης που απαιτεί την ελευθερία, σε κάθε μικρό ή μεγαλύτερο πεδίο αντίστασης στο κράτος και στον καπιταλισμό. Από τις εργατικές απεργίες μέχρι το αντιπολεμικό κίνημα, από τις συγκεντρώσεις για την αποτροπή εξώσεων στην αντίσταση στην κρατική καταστολή, από τον μαχητικό αντιφασισμό μέχρι τις φεμινιστικές δράσεις και από την υπεράσπιση του φυσικού περιβάλλοντος ως την υπεράσπιση των γειτονιών μας απ' την επέλαση του κυριλέ εναλλακτισμού. Κι αν η συνείδησή μας επιτάσσει την συμμετοχή στα παραπάνω πεδία ακόμη και ατομικά, σίγουρα η συλλογική οργάνωση -όταν τίθεται στις σωστές βάσεις- θα μας βοηθήσει να έχουμε καλύτερα αποτελέσματα και να μην χανόμαστε στην παράνοια της εποχής.

Είτε ατομικά λοιπόν είτε συλλογικά, η συμμετοχή των αναρχικών μπορεί να αναβαθμίζει τους κοινωνικούς αγώνες. Μπορεί να τους προσδίδει μια διάσταση βαθύτερη από το εκάστοτε επιμέρους αίτημα που θα έχουν -χωρίς βέβαια να τους αποπροσανατολίζει, μπορεί να τους προσφέρει σε θεωρητική γνώση, οργανωτικές μεθόδους ή μαχητικό πνεύμα, μπορεί να τους μπολιάζει με επιμονή και αποφασιστικότητα. Ακόμη, είναι ένα πολύ καλό έδαφος ώστε να έρθουν σε μια πρώτη έμπρακτη γνωριμία με την Αναρχία άτομα που μέχρι τότε δεν είχαν κάποια ουσιαστική επαφή μαζί της. Η δράση και το παράδειγμά μας, μπορούν να προσελκύσουν πολύ περισσότερο κόσμο ακόμη κι απ' το πιο εύστοχο και καλογραμμένο κείμενο που κυκλοφορεί.

Μεγαλώσαμε μέσα σε αυτή την κοινωνία και παραμένουμε ενεργό τμήμα της, ακόμη κι αν εχθρευόμαστε πολλές πτυχές της. Γνωρί-

ζουμε καλά τους δρόμους και τις πόλεις μας, πώς φέρονται συνήθως οι άνθρωποι, πώς εξορίζονται κι έπειτα πώς γρήγορα ξεχνάνε, μάθαμε να βαδίζουμε μέσα σε όλα αυτά χωρίς να σκύβουμε το κεφάλι. Παράλληλα, συναντήσαμε πολλές περιπτώσεις απλών ανθρώπων, άσχετων με την πολιτική, οι οποίοι με την στάση τους μας συγκίνησαν και μας ενέπνευσαν. Δεν μπορούμε να τους αγνοήσουμε και, με έναν αόριστο τρόπο, συμπορευόμαστε μαζί τους. Μπορεί η κοινωνία να μας κοιτά καχύποπτα μα με τον ίδιο τρόπο την αντικρίζουμε κι εμείς και δεν χαρίζουμε σε κανέναν την θέση μας εδώ.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ/ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΟΜΑΔΩΝ, ΔΟΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΛΕΚΤΙΒΩΝ

Στην εποχή που οι ανθρώπινες σχέσεις εκλείπουν λόγω της αυτοματοποιημένης συμπεριφοράς στον αστικό ιστό και της έλλειψης ελεύθερου χρόνου, η δημιουργία και η υποστήριξη αυτοοργανωμένων αντικαπιταλιστικών δομών μπορεί να δώσει φως στον ζόφο της καθημερινής καταπίεσης που μπορεί να δέχονται τα υποκείμενα από το κράτος και την πατριαρχία, την μισθωτή σκλαβιά και την σχολή-το σχολείο. Με βασικά χαρακτηριστικά την οριζοντιότητα, την αλληλεγγύη και τον σεβασμό, η αυτοοργάνωση μπορεί να αντικαταστήσει το μοντέλο της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Ο Αναρχισμός, στην σχετικά σύντομη ιστορία του στην Ελλάδα, έχει διατυπώσει αρκετές έμπρακτες προτάσεις για μια σειρά από ζητήματα. Με καταλήψεις σε άδειους χώρους συνεισφέρει στη λύση του προβλήματος της στέγασης, με συλλογικές κουζίνες σε αυτό της σίτισης, με βιβλιοπαρουσιάσεις, προβολές ταινιών, μαθήματα γλωσσών, μαθήματα γυμναστικής και συμμετοχή σε διαδικασίες δημιουργούνται συντροφικές σχέσεις και το άτομο βελτιώνεται πολύπλευρα, φτιάχνοντας και συμμετέχοντας σε κολεκτίβες εργασίας ξεφεύγουμε από τα αφεντικά και την όποια εκμετάλλευση συνεπάγεται η δουλειά, ενώ με την επανοικειοποίηση των δημόσιων χώρων μπορούμε να διασκεδάσουμε εκτός των μαγαζιών, χωρίς την αποδοχή πορτιέρηδων, δίνοντας ζωή στις γειτονιές μας.

Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός, απλά χρειάζεται να θέλουμε να αλλάξουμε τον υπάρχοντα με τους δικούς μας όρους, έχοντας όραμα και στόχους.

Όπως αναφέραμε και νωρίτερα, μαζί μπορούμε να προχωρήσουμε πιο μπροστά απ' ό,τι καθένας ξεχωριστά. Αρκεί βέβαια το συλλογικό πλαίσιο να είναι υγιές, να στηρίζεται στις βάσεις της ελευθερίας και της συντροφικότητας, κάτι δυστυχώς όχι τόσο συνηθισμένο αυτή την περίοδο... Δουλειά δική μας είναι όμως να συνεισφέρουμε στην συγκρότηση ομάδων και δομών που πράγματι θα δίνουν μεγάλη ώθηση στον αναρχικό αγώνα, χωρίς να καταπνίγουν την ατομική πρωτοβουλία. Θέλουμε να διαφυλάξουμε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά κάθε ατόμου και η μοναδικότητά του να εμπλουτίζει την συλλογική σύνθεση.

Για κάθε επιμέρους κοινωνικό ζήτημα είναι χρήσιμο να δημιουργούνται αντίστοιχες ομάδες οι οποίες θα ασχολούνται με αυτό. Δεν χρειαζόμαστε συμβούλια σοφών που θα γνωρίζουν την τέλεια λύση σε όλα, θέλουμε οι άνθρωποι να πάρουν την πρωτοβουλία να μιλήσουν και να ασχοληθούν ενεργά με όσα όντως τους αφορούν. Οι αγρότες και οι εργάτες γης να στήσουν κολεκτίβες για να ανταλλάσσουν γνώσεις και για να μην δουλεύουν για κάποιον μεγαλοκτηματία, όσα άτομα καταπιέζονται από την πατριαρχία να φτιάξουν ομάδες ενασχόλησης και δράσης εναντίον της, οι εργαζόμενοι σε ένα ξενοδοχείο να οργανωθούν ενάντια στην ακραία εκμετάλλευση των αφεντικών τους, οι μετανάστριες να δημιουργούν δίκτυα αλληλοϋποστήριξης κόντρα στην περιθωριοποίησή τους κ.λπ.

Μόνο μία από τα κάτω και διάχυτη αυτοοργάνωση των σχετικών με το κάθε ζήτημα υποκειμένων μπορεί να δώσει απαντήσεις στα κοινωνικά προβλήματα με τρόπο αντιεξουσιαστικό. Μάλιστα, για να ξεκινήσουμε δεν χρειάζεται μία αόριστη “ωρίμανση των συνθηκών” που όλο την περιμένουμε κι όλο ποτέ δεν έρχεται. Από τώρα πρέπει να αρχίζουμε να στήνουμε ομάδες, δομές και κολεκτίβες για όλα τα ζητήματα που κρίνουμε ότι είναι εφικτό. Δίνοντας

μερικά ακόμη παραδείγματα, οι μάστορες και οι οικοδόμοι μπορούν να σταματήσουν να δουλεύουν για κάποιον εργολάβο και να δημιουργήσουν δικές τους κολεκτίβες εργασίας, οι κάτοικοι μιας γειτονιάς μπορούν να φροντίζουν και να αναβαθμίζουν τα πάρκα τους χωρίς να παρακαλάνε τον δήμο, οι εργαζόμενες στον πολιτισμό να αρχίσουν να κάνουν την τέχνη τους χωρίς να εξαρτώνται απ' τον Ωνάση και τον Νιάρχο, οι αθλητές και οι προπονήτριες να φτιάχνουν δικά τους σωματεία πέρα από από την δυσωδία του σύγχρονου πρωταθλητισμού.

Ακόμη κι αν δεν προχωράει στην σύσταση νέων δομών ή κολεκτίβων εργασίας, η αυτοοργάνωση των εργαζομένων σε κάθε χώρο δουλειάς είναι αναγκαία για να προχωρήσουμε μπροστά προς την κατάργηση της ταξικής εκμετάλλευσης και της κρατικής εξουσίας. Ένα ισχυρό σωματείο με μαζική συμμετοχή, στο σιδηροδρομικό δίκτυο, στα νοσοκομεία ή στα μεγάλα εργοστάσια για παράδειγμα, αφενός θα μπορεί να εξασφαλίζει καλύτερες συνθήκες εργασίας και να προφυλάσσει την ποιότητα των κοινωνικών υπηρεσιών που προσφέρει -στην περίπτωση που είναι δημόσιες, αφετέρου θα είναι το πρώτο αποφασιστικό βήμα για μια πιθανή μελλοντική αυτοδιαχείριση αυτών των υπηρεσιών απ' τους ανθρώπους που εργάζονται εκεί, σε ανοιχτή επικοινωνία με την υπόλοιπη κοινωνία. Αν κάποτε είμαστε έτοιμοι να διαχειριστούμε συλλογικά τις ζωές μας σε ευρεία κλίμακα και το μόνο που λείπει για να περάσει ο έλεγχος των κρατικών υπηρεσιών στα χέρια της ίδιας της κοινωνίας είναι η Επανάσταση, τότε αναπόφευκτα αυτή θα έρθει, αργά ή γρήγορα.

Τέλος, η ύπαρξη πολιτικών ομάδων και πολιτικών χώρων έχει κι αυτή την δική της ξεχωριστή σημασία. Τέτοιες ομάδες έχουν το περιθώριο να εμβραθύνουν πιο πολύ την ανάλυσή τους, να προσπαθήσουν να συνδέσουν διαφορετικά ζητήματα για να βρουν απαντήσεις, να ανιχνεύσουν τα θεμελιώδη προβλήματα της εποχής μας, τους κινδύνους που παραμονεύουν, τις ευκαιρίες που ανοίγονται μπροστά μας, τις βάσεις στις οποίες μπορούμε να στηριχθούμε για να προχωρήσουμε παραπέρα. Μπορούν να κάνουν ολοκληρωμένες προτάσεις και, όταν αυτές δοκιμαστούν, να

τις αναπροσαρμόζουν και να παρουσιάζουν βελτιωμένες εκδοχές τους. Ωστόσο, οι πολιτικές ομάδες δεν πρέπει ποτέ να ανέρχονται σε επίπεδα ανώτερα από το κοινωνικό και να αποκτούν άτυπη εξουσία πάνω στις υπόλοιπες πρωτοβουλίες που γεννιούνται. Η Αναρχία μπορεί να αναπτυχθεί μόνο μέσα απ' τις ίδιες τις κοινωνικές δυνάμεις, ο ρόλος των αντίστοιχων πολιτικών είναι μόνο υποστηρικτικός και προωθητικός. Να ενισχύουν τον αγώνα προσφέροντας την εμπειρία και την σταθερή παρουσία τους.

Δεν γνωρίζουμε πώς θα εξελιχθεί η Ιστορία. Θα είναι πάντοτε απρόβλεπτη, μα εμείς μπορούμε σίγουρα να της αφήσουμε ένα ανεξίτηλο σημάδι, να σχηματίσουμε μια νέα διαδρομή που θα μπορεί να ακολουθήσει αρκεί να το αποφασίζουν μαζικά όλο και περισσότεροι άνθρωποι. Είμαστε οι σπόροι που πέφτουν στα πέτρινα εδάφη, τα τελευταία άνθη στην άκρη του γκρεμού, το πρώτο νερό που κυλάει και χαράσσει τη ροή του ποταμού. Θα μείνουμε εδώ, μέχρι να 'ρθουν οι καταιγίδες που θα αναγεννήσουν γύρω μας ολόκληρο το τοπίο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η μπροσούρα αυτή γράφτηκε γιατί έτσι νιώθουμε. Το τι νιώθουμε όμως είναι απλά μια πτυχή των πραγμάτων. Η πλευρά του βιώματος και της κατανόησης των συναισθημάτων μας είναι σημαντική, αλλά αν μείνει μόνο εκεί ίσως γίνει και επικίνδυνη. Ποιός στα αλήθεια διαχειρίζεται τα συναισθήματα αυτά; Τί τα προκαλεί; Η βροχή από κακές ειδήσεις και άσχημες πληροφορίες έχει γίνει χαλάζι και πονάει. Και τώρα βλέπουμε τους εαυτούς μας να σκληραίνουν, μπροστά σε ένα σύστημα που στοχεύει το μυαλό και το πνεύμα μας, μπροστά σε μια εποχή που τρέχει και όποιος την προλάβει. Γινόμαστε το καύσιμο αυτής της κούρσας, καιγόμεστε. Καταναλώνουμε για να μας καταναλώσουν αυτοί.

Το συναίσθημα όμως παρασύρει. Μπορεί να θολώσει τη σκέψη και τη ματιά μας. «ΟΛΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΤΩΡΑ!», «Τώρα είναι η ώρα!». Μπορεί η συνειδητοποίηση του ότι γύρω μας χιλιά-

δες άνθρωποι λιώνουν καθημερινά απ' τον πόνο, την εξουσία και την εκμετάλλευση να μας πιέζει να δράσουμε πιο γρήγορα, αλλά το θέμα δεν είναι απλώς να δράσουμε· το θέμα είναι να νικήσουμε. Η βιασύνη δεν βοηθά. Όχι, ίσως να μην έχει έρθει η ώρα, ίσως το να επιβραδύνουμε, το να βρεθούμε, το να μιλήσουμε, το να γίνουμε ένα κακό καύσιμο, ένα καύσιμο που θα χαλάσει τη μηχανή να είναι η στρατηγική μας. Πρέπει να ζυμωθούμε για να γίνουμε το καύσιμο αυτό, πρέπει να πάρουμε τον χρόνο μας, να διατηρήσουμε και να επεκτείνουμε τις σχέσεις και τις δομές μας.

Γιατί ο μόνος τρόπος για να σωθείς από μια δίνη, είναι να πιαστείς από ένα πράγμα το οποίο θα αντέξει στην επιφάνεια και δεν θα τσακιστεί στα βράχια του βυθού. Ο καιρός κάποια στιγμή θα φτιάξει, η δίνη θα εξαφανιστεί. Κι όχι δεν μιλάμε για τις ώριμες συνθήκες που όλοι πιπιλάνε. Μιλάμε πάνω από όλα για το αύριο . Είμαστε πλανήτες. Όχι αστέρια που πέφτουν. Δεν θα σβήσουμε επειδή οι συνθήκες έτσι το έφεραν. Είμαστε πλανήτες και θα μείνουμε εδώ για πολύ. Θα γίνουμε αστερισμοί γιατί ο μονός τρόπος να βγεις από την έρημο είναι να κοιτάξεις ψηλά, αλλιώς θα περιπλανιέσαι για πάντα στους αμμόλοφους της.

ΑΓΚΑΡΤΙ
Μάρτιος 2024
Αθήνα

ΕΡΓΑΣΙΑ: ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΚΑΙ ΥΠΕΡΑΞΙΑ // ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ-
ΕΚΛΟΓΕΣ // ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ-ΕΛΕΓΧΟΣ // ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ //
Η ΔΥΣΗ ΚΑΙ Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΟΥ “ΤΡΙΤΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ” // ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΧΩΡΟΣ-ΕΞΕΥΓΕΝΙΣΜΟΣ //
ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ // ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ //
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΘΟΤΗΤΑ // ΣΥΝΕΧΟΜΕΝΕΣ ΚΡΙΣΕΙΣ-
ΠΟΛΛΑΠΛΑ ΜΕΤΩΠΑ // 5 ΣΗΜΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΩΣ
ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΟΜΑΣΤΕ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΓΩΝΑ //
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΝΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΚΑΙ
ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ // ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ-
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ //
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ-ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΟΜΑΔΩΝ, ΔΟΜΩΝ ΚΑΙ
ΚΟΛΕΚΤΙΒΩΝ

